

Ljubezen je v zraku

»Čuj, pa kaj si me ti sploh vlekel na tóto skalo, saj imaš čisto udobnega ávteja, ha, ha, ha?«

V taboru, pravzaprav že spodaj na parkiršču za Bistrico, sva izmenjala zadnje stavke. Pero in preostali so si še zdravili mačka. Veselo me je mahnil po rami, ko je Katarina že odšla po svoje, in rekel:

»Stari moj, vedno si bil žabar in vedno boš ostal žabar! Raje bi ga včeraj z nami *čagal*, ne pa da s Katarino čas izgubljaš, ko jo brez koristi preganjaš po hribih. Saj vidim, da nisi nič opravil, ko pa si jo tako zgodaj privlekel nazaj iz Kalške. Veš, kar malo krivega se počutim, ker sem ti včeraj pozabil povedati, kako je s to stvarjo. Mi smo si že vsi zobe polomili na njej, pa ni šlo. Ampak hvala bôgi, da ni šlo! Veš, enega Pohorca ima. Zdaj je on gléh pri vojakih, samo povem ti, če te táki pohorski *paver* dobi v roke, *kukala ti majka*, ali kako so že včasih temu rekli.«

No ja, sploh ni važno, kako so kateri izmed omenjenih stvari včasih rekli.

Spremenilo se ni nič!

Niti za potomce štorkelej! ◉

Zahvaljujemo se vsem, ki ste nam ob novem letu pisali in zaželeli vse dobro.

Uredništvo

Na tebi bom počíl

(*oda gori*)

Objel sem nedra tvoja,
skalnate okruške,
in privil se k tebi;
s hladom kamna
si mirila
žgoče mi drobovje.

Oči zaprtih
nežno sem te božal,
drseč drhtečih prstov
preko izboklin,

ljubkujoč
z razpokanimi jih
ustnami
v poželenju žeje.

Sprejela si me,
voljna, vdana,
v naročje varno,
vagabunda.

Sprostitev in triumf,
adrenalin v žilah.
Na tebi bom počíl.

Aleš Tacer

